

Азъ и Отецъ едно сме

„Азъ и отецъ едно сме“*)

Великото въ разумния животъ, великото въ природата, великото въ свѣта, великото въ Бога се съдържа и въ малкото. Когато животътъ е неразбранъ за хората, причината на това се крие въ тѣхното схващане. Тѣ мислятъ, че трѣбва да вървятъ отъ великото къмъ малкото, а не обратно. Въ сжщность, правиятъ пжтъ на движение е онзи, който води отъ малкото къмъ голѣмото. Като върви по този пжтъ, човѣкъ трѣбва да спазва три нѣща: да придобива, да пази придобитото и да го развива. Като придобива, човѣкъ разполага съ сила да разкрива нѣщата. Въ този случай той се проявява като следователъ. Когато запазва нѣщата, той ги туря въ редъ и порядъкъ. Да развива нѣщата, това пѣкъ е качество само на разумния, благородния и възвишения човѣкъ. Развитието на човѣка е благо, както за самия него, така и за ближнитѣ му.

„Азъ и Отецъ едно сме“. — Въ какво? — Въ любовта. Ако всички хора иматъ любовта и мъдростта въ себе си, едно сж съ Отца. — За коя любовъ се говори? — За Божията. Любовта е една, но се проявява въ три свѣта, т. е. въ три степени: физическа, духовна и Божествена. Който търси физическата любовъ, трѣбва да знае, че ще мине презъ голѣми промѣни, ще се движи отъ едно състояние въ друго: отъ радостъ въ скръбъ и отъ скръбъ въ радостъ. Запримѣръ, когато се роди дете, майката се радва; ако детето ѝ заболѣе, тя страда; ако умре, още повече страда. Тя изпада въ противоречие: защо роди и защо детето ѝ умрѣ. Отде дойде това дете и кжде отиде? Защо трѣбваше да се радва и защо — да страда? Тя се чуди, защо всичко, което става съ нея и около нея е толкова неопредѣлено. Много естествено. Тя живѣе на физическия свѣтъ, дете човѣкъ неизбежно се движи между полюси: отъ една страна гради, отъ друга руши. Най-после той казва: Ще ямъ и ще пия, ще преживѣя единъ животъ.

*) Иоана 10:30.